

Nikolinina priča

Moje ime je Nikolina i sa 20 godina mi je dijagnosticiran Mb Hodgkin. Prvo sam završila u bolnici u Dubrovniku gdje liječnici danima nisu shvaćali što mi je zapravo. Dok meni nisu danima ništa govorili, roditeljima su rekli da imam leukemiju, što je njima bio ogroman šok jer su mislili da je gotovo, praktički kao da su me već pokopali. Srećom, nakon 11 dana, roditelji su me uspjeli prebaciti u bolnicu u Zagreb gdje su mi liječnici postavili pravu dijagnozu i gdje sam počela s liječenjem. Isprva zapravo nisam ni bila svjesna ozbiljnosti situacije jer zapravo nisam ni znala što je Mb Hodgkin, niti kako se liječi, mislila sam da je to nešto slično jačoj upali pluća (zbog svih simptoma koje sam imala). Zapravo mi je skoro svo vrijeme u bolnici bilo neki vid zabave jer sam bila većinu vremena s bakicama, posebno u Dubrovniku gdje sam se nakon operacije cijeli dan smijala dogodovštinama bakice koje je ležala u krevetu pokraj, također, kada sam prebačena u Zagreb, sa mnom su u sobi bile dvije cure, koliko smo se smijale i zezale, liječnici nisu mogli vjerovati, većinu vremena su mislili da su zapravo pogriješili sobu. Možda sam zapravo postala svjesna ozbiljnosti situacije tek kada mi je u sobu došla cura s leukemijom koja je bila u jako lošem stanju te me je to natjeralo da počnem razmišljati o mojoj bolesti. Jedna od stvari koje su me stalno plašile, a i dan danas me zapravo plaše je zapravo činjenica da sam u bolnici većinom upoznala samo osobe kojima se bolest vratila, ali opet, kada u Krijesnici upoznam osobe kojima se bolest godinama nije vratila, to mi daje nadu da neće ni meni.

Prva doza kemo mi je zapravo bila kao da su mi dali običnu fiziološku, nekako mi je to na neki način bila zabava, kao, hajde, da i to probamo, mislim da mi je majka bila neusporedivo više uplašena od

mene taj dan. Zapravo, obe „cimerice“ (da ih tako nazovem jer se zapravo i ne sjećam tko je bio sa mnom u sobi kada sam dobila prvu dozu kemo) su mi se smijale kako sam odmah nakon kemo htjela jesti čokoladu, a posebno im je bilo čudno što mi nimalo nije bilo mučnina.

Rijetko tko mi zapravo vjeruje da sam zapravo bila sposobna ići i na fakultet veći dio vremena dok sam se liječila, kosa mi nikada nije otpala, samo sam možda 2 ili 3 puta imala mučninu, ali, čega sam tek na kraju postala svjesna je da je osjećaj mučnine zapravo većinom samo u glavi. Zapravo mi je često bilo lošije prije nego što bi mi dali lijekove protiv mučnine i kemo, nego nakon kemo.

Možda su mi čak više naškodila zračenja jer mi liječnica nije rekla kakve nuspojave mogu imati tijekom zračenja. Danas se smijem, kroz kakve sam sve dogodovštine prošla dok sam išla na zračenja jer je tada nakon ne znam koliko godina pao snijeg u Splitu pa je bio kaos u cijelom gradu i dakako, buseva nigdje pa sam morala pola grada prijeći pješice da bih došla do bolnice na zračenja. Također, nikad neću zaboraviti koliko je jedna prijateljica bila uz mene dok sam išla na zračenja te me svaki dan po tom snijegu (zapravo ledu) pratila do bolnice i iako ona zapravo neće nikada biti svjesna, koliko mi je tada značilo samo to što je svih tih dana bila uz mene.

Bolest mi je na neki način poslužila da shvatim tko su mi pravi prijatelji, a tko ne, nikada neću zaboraviti koliko su mi prijateljice s nekim sitnicama koje su njima bile beznačajne zapravo pružile ogromnu podršku koja mi je davala snagu tijekom cijelog liječenja.

Mislim da bolest ne trebamo shvaćati kao nešto loše, nego zapravo kao priliku da se poboljšamo, postignemo nešto, promijenimo svoj život nabolje, ali, također i da pomognemo drugima koji se nađu u istoj ili sličnoj situaciji jer zapravo tek sada postajem svjesna koliko mi je tijekom liječenja falio netko s kim bih mogla pričati otvoreno o svim svojim strahovima, ali i saznati neke informacije jer zapravo nam liječnici nikada ne mogu reći sve što nas zanima (jer zapravo ni ne znaju sve što možemo očekivati tijekom liječenja, smatram da to ipak najbolje znaju osobe koje su kroz sve to prošle). Bolest je zapravo kao jedna manja prepreka koja nas još više osnažuje i pokazuje nam da možemo postići i puno više nego što smo mislili.

Ovo mi je prilika da se zahvalim obitelji i prijateljima koji su cijelo ovo vrijeme bili uz mene i trpili me kada sam bila i neraspoločena, poticali me da se ne predajem i da budem sve ono što jesam danas.

Nikolina Krstičević